

Bekvämlighetsfaktorn, friktion, ansträngning – funktioner i människans medvetenhetsutveckling

Vi vet vad luffare i det exoteriska vill säga: luffaren gör det som faller honom in, tar livet som det kommer, tänker inte på morgondagen, för ett bekymmerslöst liv osv. Luffaren gör så litet som möjligt, men vill ha så mycket som möjligt. Eller luffaren vill ha det så bekvämt som möjligt, för så litet arbete som möjligt. En luffare luffar fram mellan olika bekvämlighets-tillstånd.

Sett ovanifrån och ner: På förstajagets stadier ställs medvetenhetsutvecklingen i förhållande till bekvämlighetsfaktorn. Ju lägre medvetenhet, desto starkare bekvämlighetsfaktor, och ju högre medvetenhet, desto svagare bekvämlighetsfaktor. Förhållandet mellan medvetenhets-utvecklingen och bekvämlighetsfaktorn ändras längs skalan och dess gradient. På medvetenhetens högre nivåer finns inte bekvämlighetsfaktorn utan är då ersatt av lidelsefri ansträngning och målmedvetenhet. Man gör då det rätta därför att man ser det rätta.

Sedd ovanifrån har bekvämligheten en större inverkan för individer på lägre medvetenhets-nivå. Bekvämligheten är inte något dåligt utan en nödvändig evolutionsfaktor på förstajagets lägre stadier. Bekvämligheten tillhör det emotionala; den för oss från det obehagliga till det behagliga. På lägre medvetenhetsstadier bestäms handlingsmönster och förfaringssätt av minsta motståndets lag – detta är luffarens väg – medan handlingsmönster och förfaringssätt på högre stadier styres av kunskap, erfarenhet och mognad, allt i samband med ett tilltagande förvärv av de essentiala egenskaperna.

Friktion finns i alla lägre världar. Friktionens inverkan i förstajagets världar är ansträngande och framkallar patologiska obalanser i höljena. Friktion på lägre nivåer alstrar fruktan, fruktan för misslyckande, fruktan för att inte räcka till, fruktan för att inte tillfredsställa begär och behov, fruktan för andras tyckande och tänkande, fruktan för sjukdom, fruktan för döden, fruktan för det okända, fruktan för ekonomisk obalans, fruktan för att inte få tillhöra, fruktan för att vara annorlunda, fruktan för att inte passa in, fruktan för att förlora bekvämligheten etc. Ur högre synvinkel finns inte några misslyckanden, endast tillfällen att stärka bedömnings-förmågan. Genom dessa skenbara misslyckanden lär vi oss vad som saknas och vad som därmed behöver förändras och utvecklas. Det kallas för positiv realism; det är den riktiga positiviteten, att skiljas från okunnig optimism som undviker realism och förlitar sig på att saker och ting kommer att ordna sig utan rätt ansträngning.

Fråga: Har man rätt att beröva någon bekvämlighet genom övertalning? Inte om man inte kan ersätta detta med något bättre, det som är närmast högre, som individen direkt kan förnimma och känna igen. Risken med det nya, som individen kommer i kontakt med och som överstiger hans förmåga att förstå, är att detta inte sällan blir livsfientligt i hans undermedvetna, eftersom han saknar nödvändiga erfarenheter och medvetenhetsreceptorer för att införliva det. Detta vållar friktion.

I förstajagets världar kan friktionen visa sig som frånvaro av bekvämlighet. Drivkraften blir då att återerövra bekvämligheten genom ansträngning, och på detta sätt skapar individen grunder, tekniker och metoder samt egenskaper som uthållighet, målmedvetenhet etc., som möjliggör återerövrandet av bekvämlighet. Med tiden ändras ansträngningens karaktär från lägre nivå till högre nivå. Det högre är ett resultat av det lägre. Genom att uppnå det som önskas, lär sig individen att anstränga sig. (Eld genom friktion.)

Ovanifrån betraktad är således bekvämligheten en drivkraft. Förstajagen tvingas genom friktionen att reflektera, analysera, omformulera, omorientera och omstrukturera. Inte för att utveckla medvetandet avsiktligt utan för att bevara bekvämligheten. Medvetandet utvecklas tack vare att friktionen tvingar förstajaget att öppna fler fönster och börja tänka i fler relationer än de redan kända. Friktion håller förstajaget i rörelse, och högre medvetande utvecklas via denna rörelse. På lägre stadier är bekvämligheten en väsentlig faktor i människans medvetenhetsutveckling.

Som hylozoikstuderande är vi alltid samtidigt terapeuter

Som medmänniska och terapeut måste man skilja mellan person och sak. Saken kan man döma, men inte monaden. Att döma en medmonad är att klandra denna för att den inte kan bättre. För hylozoikstuderande är det viktigt att utveckla förmågan att se skillnaden mellan väsendets gudomlighet och skenjagens automatiska och mekaniska funktioner, dessa skenjag som vi själva låter uppstå och som fungerar som väktaren på tröskeln. Kausaljagets kärleksfulla förståelse, förmågan att urskilja vad som är sant och falskt, primärt och sekundärt, viktigt och oviktigt, allt detta samtidigt, är något att eftersträva.

På högre nivå finns inte bekvämlighetsfaktorn, utan denna är där ersatt av lidelsefri ansträngning och målmedvetenhet.

Lena Allzén